

- [REDACTED] (2015.03.27. napján közzétett [REDACTED])
- c) „Tisztáznia kell magát a Quaestor-ügyben [REDACTED]
[REDACTED]” (2015.03.28. napján közzétett [REDACTED]
[REDACTED] című cikk)
- d) „Az Együtt úgy véli, a [REDACTED]
[REDACTED] című cikk)
- e) „A bulvárlap számolt be arról is korábban, hogy [REDACTED]
[REDACTED] (2015.04.15. napján közzétett [REDACTED]
[REDACTED] című cikk)

Felperes által sérelmezett alperesi felvételek, híradások az alábbiak:

- f) „Tisztáznia kell magát a Quaestor-ügyben [REDACTED] az Együtt szerint. Az ellenzéki párt úgy véli, a [REDACTED] ugyanis sajtóhírek szerint [REDACTED]
[REDACTED] Az Együtt szerint a [REDACTED]
A párt azt hangoztatja: ha az elfogultság fennáll [REDACTED]
[REDACTED] (2015.03.27. napján sugárzott 10 órás, 12 órás és 17 órás híradók archív adásai)
- g) „A bulvárlap számolt be arról is korábban, hogy [REDACTED]
[REDACTED] (2015.04.15. napján sugárzott 12:30, 17 órás és 21 órás híradók archív adásai)
4. Az internetes portál íásaiban és honlapján tárolt tudósításaiban az indítványozó hozzájárulása nélkül hozta nyilvánosságra az indítványozó nevét, korábbi munkahelyeinek megnevezését, [REDACTED] tényét és élettársának nevét, továbbá [REDACTED], ezen keresztül indítványozó tágabb értelemben vett családjával kapcsolatos adatokat, amellyel indítványozó álláspontja szerint a magánélethez, illetve személyes adatok védelméhez fűződő személyiségi jogai sérültek.

II) Az indítványozó kereseti kérelme

5. Az indítványozó álláspontja szerint a fenti közlésekkel a magánélethez, illetve személyes adatok védelméhez fűződő személyiségi jogai sérültek, a családi kapcsolataival kapcsolatos ténykörülmények és személyes adatai hozzájárulása nélkül történő közzétételét durva és önkényes beavatkozásnak tartja privátszférájába, magánéletébe, ezért indítványozó pert indított a lapkiadásért felelős [REDACTED] alperessel szemben. Az indítványozó felperesként
- 5.1. kérte a Fővárosi Törvényszéktől a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban Ptk.) 2:51. § (1) bekezdés a) pontja alapján annak megállapítását, hogy az alperes a [REDACTED] internetes portálon 2015.03.27. napján, 2015.03.28. napján, illetve 2015.03.29. napján és 2015.04.15. napján megjelent íásaiban a 3/a-g. pontokban idézett részletekkel megsértette felperes magánélethez és személyes adatai védelméhez fűződő személyiségi jogait,
- 5.2. kérte a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés b) pontja alapján alperes jogsértés abbahagyására történő kötelezését és a további jogsértéstől történő eltiltását, továbbá

- 5.3. kérte a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontja szerint alperes saját költségén, sajnálkozását kifejező, nyilvánosságra hozható levél formájában történő elégtétel adására kötelezést.

III) A bírósági ítéletek és indokolásuk

6. A Fővárosi Törvényszék 68.P.24.319/2015/7. sorszámu ítéletével indítványozó keresetét elutasította.

7. Az indítványozó által benyújtott fellebbezés folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.936/2016/3/II. sorszámu ítéletével az elsőfokon eljáró bíróság ítéletét megváltoztatta, és megállapította, hogy alperes azzal, hogy az általa üzemeltetett [REDACTED] internetes oldalon 2015. április 15-én közzétett „Cáfolja a KDNP-s, hogy előre tudta, hogy összeomlik a Buda-Cash” című cikkben, valamint ugyanezen a honlapon tárolt, a Hír Tv 2015.04.15. napján sugárzott 12.30., 17. és 21. órás Híradói archív adásban közzétette a felperes nevét, megsértette a felperes személyes adatok védelméhez fűződő személyiségi jogát. Egyebekben a per főtárgya tekintetében az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

8. Az indítványozó által előterjesztett felülvizsgálati kérelmet a Kúria Pfv.IV.21.077/2017/6. sorszámu végzésével a Pp. 272. § (2) bekezdésében előírt feltételek hiánya miatt hivatalból elutasította.

IV) Az alapjogi sérelmek a jogerős döntéssel kapcsolatosan

7. Mind az elsőfokú, mind a másodfokú eljárásban az eljáró bíróságok helyesen állapították meg kiindulási pontként, hogy az indítványozó nem közszereplő, ám a Quaestor-ügy közügynek, illetve az Smtv. vonatkozásában közérdeklődésre számot tartó eseménysorozatnak minősül. Helyesen állapították meg azt is, hogy a nyilvánosságra hozott adatok, az indítványozó neve, családi kapcsolatai, szerelmi viszonyának ténye és párjának neve az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése és a Ptk. 2:43. § által védett magánélet részét képezik.
8. Az eljáró bíróságok helytállóan fogalmazták meg a releváns jogkérdést: adott ügyben az egyébként szűk körben korlátozható alapjogok konfliktusát kell megítélni, figyelembe véve, hogy felperes nem közszereplő, hanem személye valamilyen módon kapcsolódott egy fontos, közérdeklődésre számot tartó eseménysorozathoz, vagyis adott esetben melyik alapjog érvényesülése élvez elsőbbséget, a sajtószabadság, véleménynyilvánítás szabadsága, vagy felperes személyiségi jogainak, magánéletének védelme.
9. Indítványozó szerint viszont a döntés mégis alaptörvény-ellenes, sérti az Alaptörvény 3. cikk (1) bekezdését, illetve VI. cikk (1) bekezdését.
10. Az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése szerint: „Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.”
11. Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése szerint: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírét tiszteletben tartsák.”
12. Az indítványozó keresetében hivatkozott magánélet sérthetetlenségéhez fűződő jog alkotmányos tartalmával kapcsolatosan megállapításokat tett többek között a 32/2013. (XI. 22.) AB határozat, amely a következőképpen határozta meg e jog védelmi körét: „[a] magánszféra lényege tekintetében azonban továbbra is fenntartható az Alkotmánybíróság korábbi gyakorlatában megfogalmazott - a magánélet fogalmának esszenciáját jelentő, általános érvényű - megállapítás, miszerint a magánszféra lényegi fogalmi eleme, hogy az érintett akarata ellenére mások oda ne hatolhassanak be, illetőleg be se tekinthessenek [36/2005. (X. 5.) AB határozat, ABH 2005, 390, 400.]. Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében biztosított magánszférához való jog és az Alaptörvény II. cikke által garantált emberi méltósághoz való jog között különösen szoros a kapcsolat. Az Alaptörvény II. cikke megalapozza a magánszféra alakítása érinthetetlen területének védelmét, ami teljesen ki van zárva minden állami beavatkozás alól, mivel ez az

emberi méltóság alapja. Az Alaptörvény értelmében a magánszféra védelme azonban nem szűkül le az Alaptörvény II. cikke által is védett belső vagy intimszférára, hanem kiterjed a tágabb értelemben vett magánszférára (kapcsolattartás), illetve arra a térbeli szférára is, amelyben a magán- és családi élet kibontakozik (otthon). Ezen túlmenően önálló védelmet élvez az egyén életéről alkotott kép is (jó hírnévhez való jog).” (Indokolás [83]-[84])”

13. Az egyes alapjogok kollíziója esetében követendő eljárásról, a megfontolandó körülményekről, ugyanakkor az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése tételes jogi alapokat is adott a kérdés általánosabb vizsgálatához a „feltétlenül szükséges mértékű” és az „elérni kívánt céllal arányos” alapjogi sérelem kategóriáinak normaszintű megfogalmazásával.
14. A sajtó szabadsága és a magánélet, a jó hírnév és emberi méltóság védelme közötti lehetséges kollízióval a fenti tételes rendelkezésen túlmenően számos alkotmánybírói határozat is foglalkozott. A 7/2014. (III. 7.) AB határozat a fentiek mellett irányadó megállapítást tesz a sajtószabadság és az emberi méltóság védelme, mint két alapjog ütközése során kialakítandó mérlegről, illetve az ehhez kapcsolódó szükségesség és arányosság kérdésköréről, közszereplők esetében:

„[54] Bár az alapvető jogok biztosának indítványa az új Ptk. rendelkezésének csak a „méltányolható közérdekből” feltételét kifogásolta - a másik két feltételt alkotmányosnak tartva -, a szabály egyik elemének alkotmányosságát nem lehet a többitől függetlenül megítélni, ezért az Alkotmánybíróság mindhárom feltételre tekintettel vizsgálta az indítványban foglaltakat. Az új Ptk. szövegezése a személyiségvédelem oldaláról közelíti meg a kérdést, és a közéleti szereplő személyiségi jogai védelmének korlátozhatóságáról szól, ugyanakkor az Alkotmánybíróság a szóban forgó feltételeket a szólás- és sajtószabadság érvényesülése felől értékelte. E tekintetben a személyiségvédelem korlátozhatóságának feltételeivel a jogalkotó a szólás- és sajtószabadság érvényesülésének határait jelölte ki, aminek meg kell felelnie az alapjog-korlátozásra vonatkozó, az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében foglalt alkotmányos követelményeknek.

[55] Az Alkotmánybíróság a fent kifejtettek alapján megállapítja, hogy az emberi méltóságból fakadó személyiségvédelem – másoknál szűkebb körben, de – a közéleti szereplők esetében is korlátozhatja a véleménynyilvánítás szabadságát. Az Alaptörvény emberi méltóságot védő II. cikkére, illetve a magánélet és a jó hírnév tiszteletben tartásáról rendelkező VI. cikk (1) bekezdésére tekintettel tehát a szólás- és sajtószabadságnak az új Ptk. 2:44. §-ából következő korlátozásának a szükségessége a nevesített személyiségi jogokkal összefüggésben elvont módon fennáll. Az Alkotmánybíróságnak ugyanakkor vizsgálnia kellett, hogy a rendelkezésben foglalt konkrét feltételek is összhangban vannak-e a korlátozás alkotmányossági követelményeivel [Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése].

[59] A bíróságoknak mindezek figyelembevételével mellett biztosít lehetőséget az új Ptk. 2:44. §-ának „szükséges és arányos mértékben” kitétele arra, hogy a közéleti szereplők személyiségi jogai korlátozhatóságának mércéit kialakítsák.

[60] 2.2. A politikai véleménynyilvánítás szabadságának határait az új Ptk. szerint úgy kell meghúzniuk a jogalkalmazóknak, hogy e szabadság gyakorlása a közéleti szereplők esetében se járjon az emberi méltóság sérelmével. Az Alkotmánybíróság szerint önmagában ez a feltétel is összhangban áll az Alaptörvény IX. cikkével, hiszen az emberi méltóság a véleménynyilvánítás szabadságának korlátja lehet. Az új Ptk. e feltételében megnyilvánuló alkotmányossági szempontok szerint bizonyos körben a közéleti szereplők emberi méltósága is védelemre szorul a szólásszabadsággal szemben. A joggyakorlat alkotmányosságának kérdése az új Ptk. vizsgált rendelkezésével összefüggésben ugyanakkor e tekintetben is azon múlik, a jogalkalmazók a közügyek szabad vitatását biztosító tesztet dolgoznak-e ki arra nézve, hogy a konkrét esetekben - vagyis nevesített személyiségi jog vagy az általános személyiségi jog védelmére irányuló igény személyes érvényesítésekor - mikor kell meghajolnia a szólásszabadságnak a közéleti szereplő emberi méltóságával, illetve magánéletével vagy jó hírnévvel szemben. Az új Ptk. 2:42. §-ában foglalt emberi méltóság korlátozhatatlan aspektusa csak az emberi státuszt alapjaiban tagadó véleménynyilvánítások egészen szűk körében jelenti a szólásszabadság abszolút határát.

[62] Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza, hogy mindez nem jár az érintettek emberi méltósága, magánélete és jó hírneve védelmének - és ezáltal az új Ptk. szóban forgó feltételének - kiüresedésével. A közhatalmat gyakorló személyeket és a közszereplő politikusokat is megilleti a személyiségvédelem, ha az értékítélet a személyüket nem a közügyek vitatása körében, nem közéleti tevékenységükkel, hanem magán- vagy családi életükkel kapcsolatban érinti.”

15. Az alapjogok ütközése esetében az egyes alapjogok korlátozásával kapcsolatosan szintén számos alkotmánybírói határozat látott napvilágot, az alkotmányos probléma kimerítő összefoglalása megtalálható a 11/2014. (IV.04.) AB határozat indoklásában is:

„[35] Az alkotmányos alapjogok korlátozása az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján a következőképpen alakult. Az Alaptörvény I. cikkének szövege az Alkotmány 8. § (2) bekezdésével megegyezik abban, hogy az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvénynek kell megállapítani. Az Alkotmány 8. § (2) bekezdése kimondta, hogy alapvető jog lényeges tartalmát törvény sem korlátozhatja. A korlátozás további követelményeit az Alkotmánybíróság fogalmazta meg az ún. alapjogi tesztben, amelynek lényege, hogy az „állam akkor nyúlhat az alapjog korlátozásának eszközeihez, ha másik alapvető jog és szabadság védelme vagy érvényesülése, illetve egyéb alkotmányos érték védelme más módon nem érhető el. Az alapjog korlátozásának alkotmányosságához tehát önmagában nem elegendő, hogy az másik alapjog vagy szabadság védelme vagy egyéb alkotmányos cél érdekében történik, hanem szükséges, hogy megfeleljen az arányosság követelményeinek: az elérni kívánt cél fontossága és az ennek érdekében okozott alapjogsérelem súlya megfelelő arányban legyen egymással. A törvényhozó a korlátozás során köteles az adott cél elérésére alkalmas legenyhébb eszközt alkalmazni. Alkotmányellenes a jog tartalmának korlátozása, ha az kényszerítő ok nélkül, önkényesen történik, vagy ha a korlátozás súlya az elérni kívánt célhoz képest aránytalan” [30/1992. (V. 26.) AB határozat, ABH 1992, 167, 171.]

[36] Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint tehát az alapjog korlátozása akkor arányos, ha „az elérni kívánt cél fontossága és az ennek érdekében okozott alapjogsérelem súlya megfelelő arányban” van, továbbá a „törvényhozó a korlátozás során köteles az adott cél elérésére alkalmas legenyhébb eszközt alkalmazni” [30/1992. (V. 26.) AB határozat, ABH 1992, 167, 171.; továbbá: 20/1990. (X. 4.) AB határozat, ABH 1990, 69, 71.; 7/1991. (II. 28.) AB határozat, ABH 1991, 22, 25.; 11/1992. (III. 5.) AB határozat, ABH 1992, 77, 85.; 11/1993. (II. 27.) AB határozat, ABH 1993, 109, 110.; 22/1999. (VI. 30.) AB határozat, ABH 1999, 176, 194-195.; 18/2000. (VI. 6.) AB határozat, ABH 2000, 117, 123.]

[37] Az Alaptörvény ezt a gyakorlatot teszi írott szabállyá, amikor [I. cikk (3) bekezdés] akként rendelkezik, hogy alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan korlátozható. Ugyancsak tartalmi azonosság állapítható meg az Alaptörvény I. cikkében és az Alkotmány 8. § (2) bekezdésében a lényeges tartalom védelmét illetően.

[38] (...) Az Alkotmánybíróság, hasonlóan más alkotmánybíróóságokhoz és az Emberi Jogok Európai Bíróságához, valamint az Európai Bírósághoz, az alapjogok korlátozását a szükséges és arányos (vagy csak arányos) korlátozás mércéjével vizsgálja. [6/1998. (III. 11.) AB határozat, ABH 1998, 98-99.; 18/2000. (VI. 6.) AB határozat, ABH 2000, 122-123, 130.]

[39] Ez a mérce, ellentétben az Alkotmánnyal, az Alaptörvényben kifejezett tételes alapon nyugszik: az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése - az Alkotmánybíróság korábbi gyakorlata, elsősorban a 30/1992. (V. 26.) AB határozat alapján [ABH 1992, 167, 171.] - meghatározza az alapjogok korlátozásának feltételeit.

[40] Az alapjog korlátozásának szükségessége két elemből áll: az alapjog korlátozásának alkotmányos célt kell követnie, és alkalmasnak kell lennie e cél elérésére.

[41] Az arányosság (szűkebb értelemben) azt kívánja, hogy a szükséges korlátozás ne legyen több, mint amennyit az alkotmányosan igazolt cél elérése megkíván. Különösen azt kell itt vizsgálni, van-e az alkotmányos cél elérésére kevesebb alapjogi korlátozással járó megoldás, mint amit adott esetben a törvényhozó választott. (...)”

16. Az alkotmánybíróági határozatok több esetben utaltak a hasonló tárgyban megjelent EJEB alapjogi gyakorlatra. Az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény és az ahhoz tartozó nyolc kiegészítő jegyzőkönyv kihirdetéséről szóló 1993. évi XXXI. törvénnyel a magyar jogrendszer részévé tett Európai Emberi Jogi Egyezmény (a továbbiakban Egyezmény) 8. Cikk. 1. pontja értelmében:

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, lakását és levelezését tiszteltben tartsák.”

Az Egyezmény a véleménynyilvánítás szabadságáról szóló 10. Cikkének 1. pontja szerint *“Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához. Ez a jog magában foglalja a véleményalkotás szabadságát és az információk, eszmék megismerésének és közlésének szabadságát országhatárokon túl és anélkül, hogy ebbe hatósági szerv beavatkozhatna. Ez a Cikk nem akadályozza, hogy az államok a rádió-, televízió- vagy mozgóképfelvételek működését engedélyezéshez kössék.”*

Az Egyezmény idézett passzusának 2. pontja szerint

„a kötelezettségekkel és felelősséggel együttjáró szabadságok gyakorlása a törvényben meghatározott, olyan alakszerűségeknél, feltételeknél, korlátozásoknál vagy szankcióknál vetendő alá, amelyek szükséges intézkedéseknek minősülnek egy demokratikus társadalomban a nemzetbiztonság, a területi sértetlenség, a közbiztonság, a zavargás vagy bűnözés megelőzése, a közegészség vagy az erkölcsök védelme, mások jó hírneve vagy jogai védelme, a bizalmas értesülés közlésének megakadályozása, vagy a bíróságok tekintélyének és pártatlanságának fenntartása céljából.”

17. Az Emberi Jogok Európai Bírósága joggyakorlata egyértelművé tette, hogy a családi élet vonatkozásai, az érintett kapcsolatrendszere egyértelműen a magánélethez való jog védelmét élvezik, ezen jogok megsértése az Egyezmény 8. cikkelyének megsértését jelentik (Couderc and Hachette Filipacchi Associés vs France ügy 40454/07 § 99.) A fent hivatkozott ügyben, több azonos tárgyú ügyhöz hasonlóan az EJEB egyértelműen rögzítette, melyek azok a szempontok, amelyet a tagállami bíróságoknak figyelembe kell venniük olyan esetben, amikor közérdeklődésre számot tartó ügyekben az érintett magánéleti vonatkozásainak védelme és a véleménynyilvánítás szabadsága ütközik egymással. Ezek a következők:

- a) mennyire járul hozzá a sérelmezett cikk a közügyek megvitatásához,
- b) mennyire ismert az érintett személy,
- c) ki vagy mi a sérelmezett híradás tárgya illetve alanya,
- d) milyen az érintett személy korábbi nyilvánossággal kapcsolatos magatartása,
- e) a nyilvánosságra hozatal tartalma, formája és módja,
- f) a nyilvánosságra hozott információk megszerzésének módja,
- g) az információk helyessége és valódisága (§ 93.).

18. A jogerős ítélet viszont nem foglalt állást az indítványozó magánéletére, [REDACTED] beazonosítására, családi kapcsolataira vonatkozó közlések kapcsán a szükségesség-arányosság kérdésében, vagyis szükséges volt-e és milyen indokok alapján az adott ügyben a közvélemény tájékoztatása során felfedni és nyilvánosságra hozni az indítványozó legbensőbb magánéleti vonatkozásait.

19. Nem foglalt állást a jogerős döntés abban sem, hogy a magánélet ilyen mértékű feltárásával okozott sérelem arányos volt-e a magánéleti adatok közreadásával okozott nyilvánvaló hátrányhoz képest. A fent említett magánéleti vonatkozások kapcsán az adott alapjogi tesztet az indítványozó álláspontja szerint az eljáró bíróságok az ítéletek indokolása szerint nem végezték el, vagy mérlegelésük eredményét nem jelenítették meg az indokolásban, ezzel konkrétan és tételesen megsértették az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésének követelményeit. Ezt a vizsgálatot a másodfokon eljáró bíróság kizárólag az indítványozó nevének közzétételével kapcsolatosan végezte el, és jutott arra a következtetésre, amely az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatásához vezetett.

20. Alapul véve fent hivatkozott EJEB joggyakorlat következtetéseit, a bíróságoknak állást kellett volna foglalniuk azokban a kérdéskörökben, hogy az alperes híradásai mennyire járultak hozzá a közügyek megvitatásához (a), értékelni kellett volna a híradások önkényességét, az indítványozó magánszférájába történt kétségtelen beavatkozás szükségességét és arányosságát (b), mérlegelni kellett volna mennyire volt ismert az indítványozó a nyilvánosság számára, milyen volt korábbi nyilvánossággal kapcsolatos magatartása (c), mérlegelni kellett volna milyen volt a nyilvánosságra hozott információk

megszerzésének módja, az információk helyessége és valódisága (d). Az EJB gyakorlata szerint a szükségesség-arányosság kérdéskörének vizsgálata során a fenti kérdéseket az ügyben fel kellett volna tenni, és azokra részletes válaszokat kellett volna adni annak érdekében, hogy állást lehessen foglalni mennyiben szükséges, és mennyiben arányos a magánélet sérelmére alkalmas közlés nyilvánosságra hozatala közérdeklődésre számot tartó ügyekben.

- PÉLDÁNY: IV.
21. Az Alkotmánybíróság korábbi határozatai értelmében a szükségességi-arányossági teszt során a bíróságoknak az egyedi ügyben abban is állást kellett volna foglalniuk, volt-e az alkotmányos cél elérésére kevesebb alapjogi korlátozással járó megoldás, mint amit adott esetben alperes alkalmazott, milyen más, olyan módon lehetett volna a közérdeklődésre számot tartó körülményekről tájékoztatni a közvéleményt, amely nem sérti az érintettek magánélet védelméhez fűződő jogait.
 22. Indítványozó álláspontja szerint amellet, hogy az alapjogi tesztet a bíróságok elmulasztották elvégezni, az adott ügyben döntésük pedig sérti az indítványozó magánélet védelméhez fűződő, az Alaptörvényben védett alapjogát is.
 - a) A cikkek hozzájárulása a közügyek megvitatásához
 23. A bíróságok a bírói, illetve alapjogi gyakorlat elveit alkalmazva helytelen, alaptörvényellenes következtetésre jutottak. A bíróságok nem vették figyelembe ugyanis, hogy egyrészt az indítványozó nem részese az ítélet által hivatkozott közügynek, semmilyen módon nem érintett az ún. Quaestor-ügyben, büntetőügy nem indult ellene, sőt, a közérdeklődésre vitathatatlanul számot tartó büntetőügyben még tanúként sem hallgatták ki a nyomozó hatóságok.
 24. Attól, hogy felperes véletlen folytán közös ismerőse a közügy valódi szereplőjének, a figyelem középpontjában álló [REDACTED] illetve a közszereplőnek minősülő [REDACTED] a felperes nem válik sem közszereplővé, sem a közügy érintettjévé. Súlyosan megalapozatlan a bíróságok következtetése, miszerint az indítványozó magánéleti kapcsolatán és munkahelyén keresztül összefüggésbe hozható a Quaestor-ügyben eljáró, illetve érintett közszereplőkkel.
 25. A személyes kapcsolatok ténye általában önmagában nem bír semmilyen jelentéstartalommal, nem jelent megfelelő hivatkozási alapot következtetések levonására, nem képez tehát közérdeklődésre számot tartó körülményt. Főleg akkor nem, ha a közérdeklődésre számot tartó ügy valódi szereplői, tehát a jelenleg az ügyben terhelti pozíciót betöltő [REDACTED] illetve a [REDACTED] egymással valójában semmilyen kapcsolatban nem állnak. Az indítványozónak egyetlen köze volt a Quaestor-ügyhöz, nevezetesen, hogy korábban a cég alkalmazásában állt. Ugyanez a kapcsolat aggálytalanul fellelhető a [REDACTED] cégcsoport több száz egyéb alkalmazottjáról is, tehát alkalmazva a bíróságok okfejtését, valamennyi alkalmazott köteles lenne elűzni, hogy nevük és munkahelyi adataik (esetleg [REDACTED]) a sajtóban teljes nyilvánosságot kapjon pusztán azon az alapon, hogy a közérdeklődésre számot tartó ügyben érintettek.
 26. A sajtó által feltárt kapcsolat nem közvetlen személyes kapcsolat, pusztán virtuálisan, látszólag létezik a fenti személyek közös ismeretségének köszönhetően. A sajtó - közöttük az alperes - által felkapott hír valójában nem is hír, pusztán bulvárfeltételezés, amely valóságának nincs alapja, és ezt a bíróság nem észlelte. Azt a körülményt, hogy ezen kapcsolat érdemi kapcsolat, és az érintettek kapcsolata bármilyen módon befolyásolta volna a közérdeklődésre számot tartó ügy mikénti alakulását, az alperesnek kellett volna bizonyítania a perben. Alperes nemhogy nem bizonyította a fenti tételt, hanem a sérelmes cikkben ehhez hasonló megállapításokat sem tett, és ezt a bíróságok elmulasztották értékelni. Téves tehát az az okfejtés is, miszerint az indítványozó és [REDACTED] között érdemi kapcsolat állt fenn. Az indítványozó a számos munkavállalót foglalkoztató Quaestor cégcsoportnak csupán egy alkalmazottja volt a sok között, [REDACTED] csak annyi köze volt a munkáltatója ügyvezetőjéhez, mint a szervezeten belül a többi hasonló munkakörben dolgozó titkárnak, asszisztensnek, adminisztratív dolgozónak.
 27. Ebből a kapcsolatból nem vonható le semmilyen alapos következtetés arra vonatkozóan, hogy a nyomozó hatóságok tagjai munkájukat elhanyagolva vagy tudatosan hozzájárultak volna ahhoz, hogy a felelősök felkutatása megnehezüljön, vagy elmaradjon, vagy akárcsak hátráltatták volna a nyomozást egy

számukra érdektelen személy, a [REDACTED] [REDACTED] érdekében. Természetesen mindjárt megalapozott következtetést vonhatott volna le a bíróság, amennyiben bizonyíték merült volna fel arra, hogy a pusztá kapcsolat tényén túlmenően valaki ténylegesen megszegte volna hivatali kötelezettségét, vagy bárhog akadályozta volna a nyomozók munkáját.

28. A sajtó viszont nem tárt fel olyan körülményt, nem adott elő olyan tényeket, amelyek kötelezettség megszegésére utaltak volna a nyomozó hatóságok vagy az ügyészi szervezet részéről. Alperes híradása pusztán az indítványozó és a Legfőbb Ügyész családtagja közötti magánéleti kapcsolat tényét tárta fel, ebből a tényből még csak véleményt sem fogalmazott meg, nem állított egyetlen olyan többletkörülményt, amely ezt a magánéleti kapcsolatot közérdeklődésre számot tartó körülményként alapozta volna meg, vagy amely állítás, illetve következtetés a folyamatban lévő nyomozással lett volna kapcsolatos. Ilyen tényelődás nélkül viszont önmagában a közvetett kapcsolat tényének nincs semmi jelentősége, nem tartozik a széles nyilvánosságra a felperes [REDACTED] magánélete, mivel semmivel sem indokolható a magánéleti ismeretek nyilvánosságra hozatalának szükségessége, illetve a közléssel okozott magánéleti sérelem arányossága. Az a feltételezés, amely szinte valamennyi cikkben megjelent, miszerint az ügyészség intézkedése mögött valamiféle összefonódás húzódik meg, súlyosan félrevezető, és a sajtó munkatársaitól elvárható minimális gondossági követelmények (lásd: Couderc and Hachette Filipacchi Associés v. France no. 40454/07 §§ 131., 140. EJEB) elmulasztását mutatja. Az EJEB a fenti hivatkozott ügyekben kifejtette, hogy a sajtó munkatársait még akkor is, ha közéleti vonatkozású ügyeket tárnak a nyilvánosság elé, s ezért az Egyezmény 10. cikkelyének védelmét élvezik, felelős és precíz tájékoztatásra kötelezi újságírói szakmai etikettjük, jóhiszeműen és tények alapján kell eljárniuk.
29. Az EJEB a több ügyben azt is kifejtette, hogy (lásd: Fressoz and Roire v. France [GC], no. 29183/95, § 54. EJEB), hogy az újságíróktól elvárható, hogy amennyiben ez lehetséges, vegyék figyelembe az általuk nyilvánosságra hozott információk lehetséges hatásait, azok nyilvánosságra hozatala előtt. Az EJEB a fenti ügyben kiemelte, hogy amennyiben az információk az Egyezmény 8. cikkelye által védett magánéleti, családi adatokat tartalmaznak, az újságíróknak különös óvatosságot és megfontoltságot kell tanúsítaniuk. A megjelent cikkek ismeretében látható volt, hogy a sajtó munkatársai, így alperes is, a megkövetelt körültekintést elmulasztotta alkalmazni vagy ezen megfontolásokat tudatosan figyelmen kívül hagyta.
30. Az indítványozó álláspontja szerint köztudomású tény, hogy a nyomozást nem az ügyészség, hanem a nyomozó hatóságok, legszélesebben elfogadott közfelfogás szerint a rendőrség végzi, ahogy a jelen ügyben is a BRFK hatáskörrel rendelkező egysége látja el a nyomozási feladatokat, nem pedig az ügyészség. Így a körben a kérdésfeltevés, hogy miért nem került őrizetbe minél hamarabb a gyanúsított, nem az ügyészség feladatellátását, hanem a rendőrség feladatellátását érinti. Talán nem köztudomású tény, de elvárható jogi ügyekben tollat ragadó újságírótól, hogy tudja, vagy tudomásának megfelelően leírja, hogy az ügyészség a gyanúsított őrizetbe vétele után a nyomozó hatóság javaslatára folytatja le a nyomozati bíróság előtt a gyanúsított előzetes letartóztatására irányuló eljárást és veszi át a kényszerintézkedés alkalmazása iránti indítvány jogi képviselőt. A sajtó munkatársai számára pedig ráadásul teljesen elfogadott és hétköznapi mondható tény, hogy a büntetőügy megindulása és gyanúsított őrizetbe vétele, előzetes letartóztatása között (egészen szűk körű kivételektől eltekintve, mint pl: tettenérés) több hónap, néha több éves időintervallum is eltelik azzal, hogy a nyomozó hatóság a bűncselekmény megalapozott gyanújához szükséges bizonyítékokat összegyűjtse és értékelje. Más hasonló, szintén nagy sajtóvisszhangot kapott ügyekben ez teljesen elfogadott és nem vitatott tény volt. Felperes csak hivatkozik a Sukoró-ügyként elhíresült ügyre, ahol a büntetőügy megindulásáról a sajtó már több hónappal azelőtt tájékoztatta a nyilvánosságot, minthogy a gyanúsításokat a nyomozó hatóság közölte volna az érintettekkel.
31. Az adott cikk tartalma semmivel nem járult hozzá a Quaestor-ügy körülményeinek tisztázásához, nem adott sem teljekörű magyarázatot, sem az átlagolvasó számára hasznos információ adalékot az ügy lényegi kérdéseire (ti.: hogy fordulhatott elő államilag részletesen szabályozott tőkepiaci környezetben ekkora mértékű szabálytalan kereskedés, mik a károsultak lehetőségei pénzüik visszaszerzésére, milyen intézkedéseket tett az állam a hasonló ügyek megelőzésére, kiket és milyen mulasztás terhel az ügy kipattanása kapcsán), de még csak az üggyel kapcsolatos közvélekedés alakulásához sem járult hozzá, hiszen semmilyen következtetést nem vont le a feltárt körülményekből.

b) A híradások önkényessége, a szükségesség és arányosság tesztje

32. Indítványozó szerint a magánéletbe történő beavatkozás önkényességének kérdése pusztán azon az alapon nem válaszolható meg, hogy az érintett ügy magánéleti vonatkozású vagy van közéleti érintettsége. Közügyben, illetve közérdeklődésre számot tartó ügyben is megvalósulhat a magánéletbe való beavatkozás önkényessége, mégpedig akkor, ha a sérelmezett közlés anélkül ad közre nyilvánvalóan a magánélet szférájába tartozó információkat, hogy az a közügy megvitatása szempontjából szükséges, illetve az ekként okozott sérelem nem arányos a téma megvitatáshoz fűződő közérdekkel, ahogy erre az EJEB bírósági joggyakorlat és idézett hazai alkotmánybírósági gyakorlat is rámutatott.
33. A jogerős ítélet azt az érvet sem értékelte, hogy olyan körülmények között, amikor egy nem közszereplő magánszemély igazán érzékeny, különleges adata kerülhet az érintett nyilvánvaló akaratával ellenkező módon nyilvánosságra, a minden tekintetben hiteles tájékoztatás igénye önmagában az indítványozó álláspontja szerint másodlagos. A sajtó részéről ugyanis megvan a későbbi lehetőség hitelessége igazolására akkor is, ha bárki az általa nyilvánosságra hozott adatokat cáfolni próbálta volna akár a nyilvánosság előtt, akár esetleges sajtóhelyreigazítási eljárásban.
34. Arra a kérdésre tehát, hogy a sajtószabadság megvalósulásának tiszteletben tartása mellett a közvélemény tájékoztatása, mint kívánt cél elérhető lett volna-e az érintett magánszférájának minél kisebb mértékű sérelmével, – az indítványozó és élettársának személyi azonosíthatósága mellőzésével – indítványozó álláspontja szerint a fenti okfejtés alapján egyértelmű igen a válasz. Ez a kérdés a magánéleti vonatkozások arányos sérelmével kapcsolatos, tehát a lehető legcsekélyebb korlátozással járt-e el a sajtó akkor, amikor az indítványozó magánéleti vonatkozásai sérelmének veszélye nyilvánvalóan fennállt. A cikkek tartalmával kapcsolatosan még csak az arra irányuló törekvés vagy szándék sem volt felismerhető, hogy a sajtó bármilyen módon törekedett volna a választott témát oly módon bemutatni, hogy azzal az érintetteknek a szükséges, de lehető legcsekélyebb személyiségi jogi sérelmet okozza.
35. Fentiek alapján - ellentétben a bíróságok álláspontjával – az indítványozó álláspontja szerint a gondosan mérlegelt körülmények nem indokolták, hogy az indítványozó [REDACTED] személyisége egyéb azonosítható jegyeit, magánéleti vonatkozásait az alperes felismerhető módon nyilvánosságra hozza, ezzel a döntés sérti az indítványozó magánélet védelméhez fűződő alkotmányos jogait.

c) Indítványozó ismertsége, nyilvános szereplése

36. Nem volt vitatott, hogy azon kívül, hogy indítványozó nem közszereplő, magánemberként sem hozta bárki által elérhető módon nyilvánosságra magánéletének sérelmezett vonatkozásait. Ezáltal a sajtóban megjelent híradások olyan széles körben, gyakorlatilag országos nyilvánosság előtt tárták fel a indítványozó magánéletének legszemélyesebb vonatkozásait, amely súlyosan és helyrehozhatatlanul érintették az indítványozó privát szféráját, emberi méltóságát. Indítványozó még csak nem is közismert személyiség, sohasem élt önként a nyilvános sajtómegjelenés lehetőségével, gondolatait, magánéletének vonatkozásait a széles nyilvánossággal sohasem osztotta meg.

d) Az információk megszerzésének módja

37. A bíróságok azt sem értékelték, hogy a sajtó, illetve konkrétan az alperes milyen módon jutott hozzá az indítványozó magánéleti adataihoz. Alperes nem vitatta azt a felperesi állítást, hogy nem a sajtó saját nyomozása, feltáró tevékenysége eredményeképp jutott az információk birtokába, hanem az indítványozó vélhetően egyik közeli munkatársa - eddig nem ismert indokokból - tárta fel a sajtó munkatársai előtt az érintettek magánéletének részleteit. Az alperes munkatársai még arra sem vették a fáradságot, hogy az így megszerzett, önmagában hitelesnek még semmiképp nem tekinthető információkat megnyugtató módon ellenőrizzék, az informátor elmondásán kívül a facebook oldalra feltöltött fénykép ugyanis erre nem volt objektíven alkalmas, az a szereplők valódi kapcsolatát még nem jellemezte. Elvárható lett volna ezen adatok ellenőrzése maguktól az érintettektől is. Amennyiben alperes a megszerzett adatokat - hitelessége megfelelő alátámasztása céljából - ilyen módon ellenőrizte volna, és az indítványozót, valamint

megnyilatkozhatta volna kapcsolatukra vonatkozó híresztelés valódiságáról, ez egyben lehetőséget biztosított volna az érintett feleknek megfelelő nyilatkozat megtételére, vagy legalább álláspontjuk kifejtésére, amelyre az alperes lehetőséget sem adott.

38. Fenti okfejtés összefoglalásaként indítványozó tehát továbbra is arra hivatkozik, hogy nevének, családi kapcsolatainak, magánéleti, munkahelyi adatainak engedélye nélküli nyilvánosságra hozatala annak indokolatlanságán és szükségtelenségén keresztül önkényesnek, így mind a nemzetközi, mind a hazai bírói gyakorlatnak megfelelően jogellenesnek tekinthető, amelyet a jogerős ítélet nem észlelt, illetve tévesen értékelt.

V) A Kúria végzésével kapcsolatos előadások

40. A Kúria végzése az indítványozó felülvizsgálati kérelmét hivatalból, a kérelem érdemi vizsgálata nélkül utasította el, így a végzés nem tartalmaz érdemi döntést. Ezért a Kúria végzésével kapcsolatosan az Abtv. 52. § (1) bekezdése rendelkezései alapján megkívánt indokolást az indítványozó nem tud előterjeszteni, a végzéssel kapcsolatosan a jogerős döntésre vonatkozó okfejtését tartja fenn.

VI) Indítvány befogadásának feltételei

41. Indítványozó a Kúria végzését 2018. február 28. napján vette át, így a panasz előterjesztésére az Abtv. 30. § (1) bekezdésében megszabott 60 napos határidő az Ügyrend 32. § (4) bekezdésére is figyelemmel megtartott.
42. Az Abtv. 27. § b) pontjának alkalmazása szempontjából az indítványozó által hivatkozott hiányosságok és hibák az indítványozó Alaptörvényben rögzített jogának sérelmet valósítják meg. Az Abtv. 29. § alkalmazása szempontjából az indítványozó véleménye szerint a jogerős döntésnek az indítványban kifejtett alaptörvény-ellenessége a bírói döntést érdemben befolyásolta, a perben felvetett főbb jogkérdéseket alapvetően érintette.
43. Tekintettel az Abtv. 27. §, és az Ügyrend 30. § (2) bekezdése rendelkezéseire, a jogerős ítélettel szemben további jogorvoslatnak nincs helye, a felülvizsgálati kérelmet pedig a Kúria elutasította.
44. Indítványozó az Abtv. 52. § (5) bekezdésének rendelkezései alapján akként nyilatkozik, hogy az indítványban szereplő személyes adatai kezeléséhez, nyilvánosságra hozatalához nem járul hozzá.
45. Jelen indítványhoz csatolásra kerültek az alábbi mellékletek:
- ügyvédi meghatalmazás
 - az indítványozó keresetlevele
 - az elsőfokon eljáró Fővárosi Törvényszék ítélete
 - a Fővárosi Ítéletábra ítélete
 - a Kúria végzése

Budapest, 2018. március 07.

Tisztelettel,

Indítványozó képviselőtében:

Bass és Tasnádi Ügyvédi Iroda
dr. Bass László ügyvéd

